Pregaria.cat

Entrada

La gota d'aigua

Havia plogut tota la tarda. Una pluja fina, constant, d'aquelles que van amarant la terra. Després de llegir llarga estona, mentre es feia fosc, el Jordi va anar al terrat i dret contemplava els testos. Els geranis donaven la impressió d'estar molt agraïts per la remullada.. i també per la mirada del Jordi. Encara hi havia unes gotes en algunes fulles; especialment una.
Anava relliscant molt lentament. Era transparent, neta, clara i molt bella. El Jordi la mirava i mentre els seus ulls no deixaven de contemplar com anava caient verd avall, la seva ment, sempre disposada a filosofar, es va començar a perdre per l'univers.

Aquella gota no era una casualitat, no havia sortit del no res, tenia una infinitat d'antecedents que la feien real. Era una realitat arrelada a una llarga història, a infinits viatges i canvis de forma que sense interrupció d'una manera o altra s'havia anat transformant fins aquell moment que els ulls humans la veien amb tanta admiració i també, per què no? Amb una estima inexplicable i sublim.

La gota d'aigua a punt ja de caure i submergir-se en el verd vegetal que l'esperava era com un resum de tot l'univers, la radiografia del procés còsmic que en aquest moments tenia una forma concreta i dintre de poc es transformaria en quelcom humit diferent empeltat amb el gerani.

Ens sembla normal tot plegat, fins i tot prosaic i repetitiu, perquè hem anat perdent la capacitat de meravellar-nos. Vivim, però, enmig d'un autèntic palau d'infinites gotes de tota mena de substàncies que estan teixint un univers sempre en expansió, mai acabat, i destinat a una plenitud que només algunes persones han estat capaces d'intuir.

Deixem per uns moments els ritmes que ens marquen els nostres apretats horaris i fem servir els ulls per mirar, les orelles per escoltar, les mans per tocar, la veu per cantar i el cor per donar gràcies

Acaba de caure la gota i s'està difuminant en la fulla de gerani que la rep com do del cel. Ho és, petita, humil, transparent, portadora de vida, grandiosa de possibilitats. Segueix el seu camí, no pararà de canviar, de prendre un altre cognom, fins a la fi dels temps, lluny i a prop.

El Jordi ha restat una estona silenciós i abans d'abandonar el terrat del més profund del seu esperit neix una senzilla acció de gràcies a Déu "perquè ha fet meravelles"

Jesús Renau sj.